

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r.

sprawy **A. J. (J.)**

skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 maja 2015 r.,

sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 września 2014 r.,

sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. –
Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 442,80 zł (czterysta
czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku
VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu,**

**3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II K [...], **A. J.** został skazany za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu oraz kosztów sądowych.

Od tego wyroku zostały wywiedzione apelacje przez oskarżonego oraz jego obrońcę. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 maja 2015 r., sygn. akt IV Ka [...] utrzymano w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego orzeczenia złożył obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego z naruszeniem reguł oceny dowodów wskazanych w tych przepisach, przez dokonanie ich oceny z naruszeniem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, co w konsekwencji skutkowało naruszeniem zasady z art. 5 § 2 k.p.k., zgodnie z którą nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego, a to w konsekwencji doprowadziło do ustalenia, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 207 § 1 k.k., w sytuacji gdy w stanie faktycznym sprawy można co najwyżej przypisać mu występki z art. 157 § 2 k.k. Skarżący podniósł także naruszenie art. 207 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem w stanie faktycznym sprawy zastosowanie może mieć jedynie art. 157 § 2 k.k.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy A. J. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w kasacji nie postawiono żadnego racjonalnego zarzutu skierowanego do orzeczenia Sądu odwoławczego. Zaledwie iluzoryczny okazał się zarzut dotyczący obrazy art. 207 § 1 k.k. Argumentacja tego zarzutu dowodzi niezrozumienia istoty problemu obrazy prawa

materialnego. Przypomnieć, zatem autorowi skargi należy, że naruszenie prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego. Skarżący, popadł w sprzeczność, gdy formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, równocześnie postawił wyrokowi zarzut obrazy prawa materialnego, który aktualizuje się przecież dopiero, gdy ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia nie są kwestionowane.

Przechodząc do zarzutu sformułowanego w pkt I kasacji to wskazać należy, iż naruszenia wskazanych w nim przepisów nie mógł dopuścić się Sąd Okręgowy skoro nie czynił własnych ustaleń faktycznych i nie przeprowadzał postępowania dowodowego w sprawie. Skarżący zarzuca naruszenie reguł rządzących postępowaniem pierwszoinstancyjnym, nie formułując tym samym zarzutów pod adresem Sądu odwoławczego.

I tak, gdy idzie o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, to podnieść należy, iż jest on niedopuszczalny na etapie postępowania kasacyjnego, zważywszy na wynik przeprowadzonej kontroli przez Sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy nie czyniąc jakichkolwiek ustaleń własnych zaakceptował ustalenia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji dowiódł, iż orzeczenie Sądu *meriti* jest wolne od wad faktycznych i prawnych. Postępowanie w sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, w jego toku rozważono wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, poczyniono właściwe ustalenia faktyczne, z których wyciągnięto słuszne wnioski, w sposób logiczny i rzeczowy uargumentowane. Przedstawiony przez Sąd Rejonowy sposób dochodzenia do prawdy materialnej pozostawał pod ochroną art. 7 k.p.k. (str. 4 uzasadnienia). Zastrzeżeń kontrolnych nie budziła także kwestia dokonanej prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego. Odrzucono twierdzenia obrońcy o niewłaściwym przypisaniu B. N. czynu z art. 207 § 1 k.k. nie zaś jak dowodzi skarżący art. 157 § 2 k.k.

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego ponad wszelką wątpliwość wynika, że przedmiotem kontroli objęto płaszczyznę ustaleń faktycznych, przez co w

konsekwencji i właściwość przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, w tym także zeznań pokrzywdzonej (str. 5 i n.). W toku czynności kontrolnych nie dopatrzono się nieprawidłowości z tym związanych. Uznano zeznania pokrzywdzonej za pełnowartościowy dowód, wolny od sugerowanych przez obrońcę nacisków i wpływów osób trzecich. Podzielono wnioski opinii psychologicznej odnośnie oceny zeznań M. O.. Odniesiono się do pozostałych źródeł dowodowych, w tym zeznań pozostałych świadków, których relacje i ocenę podważano w apelacji (k.11 i n.). Poza osobistymi i nieuzasadnionymi obiekcjami samego skarżącego, w sprawie nie było w istocie wątpliwości, które należałoby tłumaczyć przy użyciu art. 5 § 2 k.p.k.

Przeprowadzona analiza zarzutów kasacji nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, co do rzeczywistego celu skarżącego, który zmierza do sprowokowania przed Sądem Najwyższym ponownej – dublującej - kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Taki wniosek jest tym bardziej uprawniony, gdy zważy się, że większość z tych powodów była przedmiotem rozpoznania i omówienia przez Sąd II instancji.

Skarżący w rzeczy samej nie akceptuje dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranych dowodów i uznania, że skazany jest w istocie sprawcą przypisanego mu czynu znęcania się nad pokrzywdzoną. Obrońca w żadnym razie nie dopuszcza, że fakt sprawstwa A. J. został ostatecznie przesądzony i w sposób niewątpliwy udowodniony. Nie może jednak oczekiwać, że poprzez zastosowanie w istocie bezużytecznych wobec postępowania Sądu odwoławczego zarzutów skutecznie doprowadzi do podważenia orzeczenia Sądu II instancji.

Złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 Nr 146, poz. 1188), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem, czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.

I.n